

ham som jeg gerne vilde. Vil du? Jeg kan det ikke selv!»

Hun havde løftet Hovedet og slaet Armene om Moderens Hals som en Druknende.

»Hvorfor har du ikke sagt det før? Da jeg forleden udtrykkeligt spurgte dig, svarede du anderledes.«

»Jeg vidste det ikke dengang. Men nu veed jeg det. Med fuldkommen Sikkerhed veed jeg, at jeg ikke holder af ham og aldrig har gjort det. — Du maa faa ham til at rejse, Mor. Naar du siger det til ham, saa tror han det.«

»Saa er det altsaa alligevel den Anden, du holder af?«

Jytte tav hertil. Hun ønskede, at Moderen skulde tro, det forholdt sig saadan. Og forresten vidste hun i Øjeblikket heller ikke, om hun ikke virkelig holdt af Hr. v. Auen.

»Aa, Jytte, hvad skal der blive af dig?«

»Tror du ikke, jeg tidt selv har spurgt om det samme? Men saadan er jeg nu engang, og jeg bliver aldrig anderledes. — Og saa vil du altsaa sige ham det, Mor? Straks imorgen Formiddag maa du gaa til ham og sige ham hele Sandheden.«

Moderen lovede det, for at faa hende rolig. Hun förstod, at Jytte foreløbig for enhver Pris maatte